

โมดูลที่ 10

Sociolinguistics

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชไมภัค เตชสุนันต์

ชื่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชไมภัค เตชสุนันต์
วุฒิ ศศ.บ., M.A., Ph.D. (Education) University of Exeter
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

แบบประเมินผลตนเองก่อนเรียน

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

- ข้อใดต่อไปนี้เป็นวิชาที่ของนักภาษาศาสตร์สังคมวิทยา
 - ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคม
 - ศึกษาลักษณะของภาษาที่แปรไปตามภูมิศาสตร์และเชื้อชาติที่ต่างกัน
 - ศึกษาลักษณะและสาเหตุและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางภาษา
 - ศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น ภาวะสองภาษา
 - ศึกษาปัจจัยทางชีววิทยาที่มีต่อการพัฒนาภาษาของมนุษย์และสัตว์
- ข้อใดต่อไปนี้เป็นขอบเขตการศึกษาด้านภาษาศาสตร์สังคมวิทยา
 - ระดับบนและระดับล่าง
 - ระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ
 - ระดับประเทศและระดับโลก
 - ระดับจุลภาคและระดับมหภาค
 - ระดับปัจจุบันและระดับอนาคต
- ข้อใดต่อไปนี้เป็นตัวแปรทางสังคม (social variable)
 - ชนชั้น เพศและวัย
 - ภาษาระดับทางการ
 - อวัยวะสำหรับออกเสียง
 - ภาวะหลายภาษา
 - การค้าและการลงทุน
- ข้อใดต่อไปนี้เป็นตัวแปรทางภาษา (linguistic variable)
 - ชนชั้น เพศและวัย
 - ภาษาระดับทางการ
 - อวัยวะสำหรับออกเสียง
 - ภาวะหลายภาษา
 - การค้าและการลงทุน
- วิธภาษา (variety) คืออะไร
 - ภาษาต่างๆ
 - ภาษาถิ่น
 - ภาษาระดับต่างๆ
 - ภาษาผสมแก้ไข
 - ถูกทุกข้อ

6. ภาษาทางด้านกฎหมาย ภาษาทางด้านโฆษณา และภาษาด้านการท่องเที่ยวเป็นตัวอย่างของตัวแปรทางภาษาแบบใด
 1. ภาษาถิ่น
 2. ทำเนียบภาษา
 3. วจนลีลา
 4. ภาษาผสม
 5. ภาวะหลายภาษา
7. ภาษาระดับชาวบ้าน ภาษาระดับเป็นทางการ และภาษาระดับวิชาการเป็นตัวอย่างของตัวแปรทางภาษาแบบใด
 1. ภาษาถิ่น
 2. ทำเนียบภาษา
 3. วจนลีลา
 4. ภาษาผสม
 5. ภาวะหลายภาษา
8. ระดับการเปลี่ยนแปลงทางภาษา (language change) เกี่ยวข้องกับระดับใดน้อยที่สุด
 1. ตัวอักษร
 2. การออกเสียง
 3. คำศัพท์
 4. ประโยค
 5. ความหมาย
9. ปัจจัยใดเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการเปลี่ยนแปลงทางภาษา
 1. ภูมิศาสตร์
 2. เศรษฐกิจ
 3. เชื้อชาติ
 4. การศึกษา
 5. เวลา
10. ข้อใดต่อไปนี้**ไม่นับ**เป็นสาเหตุหลักของการสลับภาษา (code switching)
 1. ความต้องการบรรยายความรู้สึกอย่างลึกซึ้ง
 2. ความต้องการใช้คำศัพท์ที่ไม่มีในภาษาแรก
 3. ความต้องการแสดงความรู้สึกรักและสามัคคี
 4. ความต้องการแสดงอารมณ์ต่อคู่สนทนา
 5. ความต้องการรักษาระยะห่างกับผู้ร่วมสนทนา

แผนผังแนวคิด

Sociolinguistics

แผนการสอนโมดูลที่ 10

Sociolinguistics

แนวคิด

1. ภาษาศาสตร์สังคมวิทยา (sociolinguistics) เป็นสาขาวิชาที่ศึกษาภาษาซึ่งได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางสังคมต่างๆ ขอบเขตของการศึกษาแบ่งออกเป็นสองระดับใหญ่ๆ ได้แก่ ภาษาศาสตร์สังคมวิทยาระดับจุลภาค (micro-sociolinguistics) และภาษาศาสตร์สังคมวิทยาระดับมหภาค (macro-sociolinguistics)
2. ภาษาศาสตร์สังคมวิทยาระดับจุลภาค (micro-sociolinguistics) ครอบคลุมการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางสังคม (social variables) และตัวแปรทางภาษา (linguistic variables)
3. ภาษาศาสตร์สังคมวิทยาระดับมหภาค (macro-sociolinguistics) ครอบคลุมการศึกษาปรากฏการณ์ทางภาษาต่างๆ หลายปรากฏการณ์ที่นักศึกษาคควรทราบได้แก่ การเปลี่ยนแปลงของภาษา (language change) ภาวะสองภาษาและภาวะหลายภาษา (bilingualism and multilingualism)

วัตถุประสงค์

เมื่อศึกษาโมดูลที่ 10 จบแล้ว นักศึกษาสามารถ

1. ระบุความหมายและระดับของภาษาศาสตร์สังคมวิทยา และหน้าที่ของนักภาษาศาสตร์สังคมวิทยา
2. อธิบายความหมายของตัวแปรทางสังคมและตัวแปรทางภาษา และอิทธิพลของตัวแปรทางสังคมที่มีต่อตัวแปรทางภาษา
3. อธิบายการเปลี่ยนแปลงของภาษาในระดับต่างๆ สาเหตุและทัศนคติของคนในสังคมที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของภาษา รวมถึงลักษณะการใช้ภาษาของคนในสังคมที่มีภาวะสองภาษาและภาวะหลายภาษา

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ทำแบบประเมินผลตนเองก่อนเรียนในคู่มือการศึกษาโมดูลที่ 10
2. อ่านแผนการสอนประจำโมดูล
3. อ่านสาระสำคัญ
4. ศึกษาเพิ่มเติมจากสื่อเสริมออนไลน์ประจำโมดูล
5. ทำกิจกรรมที่กำหนดไว้ในคู่มือการศึกษา
6. ติดตามประกาศออนไลน์
7. เข้าร่วมการสนทนา ถามและตอบคำถาม กับเพื่อนนักศึกษาและอาจารย์ในห้องสนทนา
8. ทำแบบประเมินผลตนเองหลังเรียน

ภาษาศาสตร์สังคมวิทยา หรือภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) เป็นแขนงหนึ่งของภาษาศาสตร์ ซึ่งมองภาษาว่าเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมแบบหนึ่ง สาขาวิชาภาษาศาสตร์สังคมนี้มีความเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาต่างๆ ในสังคมศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จิตวิทยาสังคม โบราณคดี สังคมวิทยา และมานุษยวิทยา

นักภาษาศาสตร์สังคมจึงมุ่งวิเคราะห์และอธิบายคุณสมบัติรวมทั้งส่วนประกอบต่างๆ ของภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางสังคมและบริบทแวดล้อม เพื่อสร้างทฤษฎีสำหรับอธิบายปัจจัยที่ทำให้คนในชุมชนใช้หรือเลือกใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่ง ดังนั้นจึงอาจกล่าวโดยสรุปว่าภาษาศาสตร์สังคมวิทยาคือการศึกษาภาษาที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมซึ่งได้แก่ ภูมิฐานะ ชนชั้นทางสังคม ระดับการศึกษา สาขาวิชาหรืออาชีพที่ศึกษา อายุ เพศ และเชื้อชาติ เป็นต้น เพื่อให้เข้าใจโครงสร้างและหน้าที่ของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

10.1 ความหมายและการจำแนกประเภทของภาษาศาสตร์สังคมวิทยา (Definition and Classification of Sociolinguistics)

นักภาษาศาสตร์สังคมวิทยาแบ่งการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสังคมออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่

10.1.1 ภาษาศาสตร์สังคมวิทยาจุลภาค (Micro-sociolinguistics) เน้นการศึกษาอิทธิพลทางสังคมที่มีต่อการใช้ภาษาของคนในสังคม รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบและแบบแผนของภาษาที่ใช้กับคุณลักษณะหรือปัจจัยทางสังคมต่างๆ ได้แก่ ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ชนชั้นทางสังคม การศึกษา อาชีพ อายุ เพศ และเชื้อชาติ ซึ่งปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ ก่อให้เกิดความหลากหลายในภาษาถิ่น (dialect) วัจนลีลา (stylistic variation) และภาษาเฉพาะกลุ่ม (register variation)

10.1.2 ภาษาศาสตร์สังคมวิทยามหภาค (Macro-sociolinguistics) เน้นการศึกษาแนวคิดและการกระทำของคนในสังคมกับภาษา เช่น ทศนคติ (attitude) ของคนในสังคมที่มีต่อรูปแบบและแบบแผนของภาษา การเปลี่ยนภาษา (language shift) การศึกษาและวิธีการฟื้นฟูธำรงรักษาภาษาในภาวะวิกฤต (language maintenance) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างชุมชนที่มีรูปแบบหรือแบบแผนในการใช้ภาษาถิ่นที่ต่างกัน ตลอดจนพฤติกรรมของผู้ใช้ภาษาในสังคม เช่น ความพยายามของผู้อพยพที่จะธำรงรักษาภาษาแม่ในบางสถานการณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเอกลักษณ์ทางสังคมมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้ภาษา

กิจกรรมที่ 1

ให้นักศึกษาเขียนสรุปหน้าที่ของนักภาษาศาสตร์สังคม (sociolinguists) อย่างสั้นๆ

10.2 ภาษาศาสตร์สังคมวิทยาจุลภาค (Micro-sociolinguistics)

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสังคมในระดับจุลภาคมีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรต่างๆ (variables หรือ variants) อันก่อให้เกิดความหลากหลายทางภาษา (language variation) นักภาษาศาสตร์สังคมวิทยาจะกล่าวถึงตัวแปรสำคัญสองกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแปรทางสังคม (social variables) ซึ่งก่อให้เกิดตัวแปรอีกกลุ่มหนึ่งคือกลุ่มตัวแปรทางภาษา (linguistic variables)

10.2.1 ตัวแปรทางสังคม (Social Variables) ปัจจัยทางสังคมส่งอิทธิพลต่อการกำหนดรูปแบบในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ยูล (Yule, 1996) ยกตัวอย่างการขอร้องหรือบอกให้ผู้อื่นกระทำการใดสิ่งหนึ่ง ผู้พูดมีทางเลือกในการใช้คำและรูปแบบประโยคได้มากกว่าหนึ่งแบบในภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบประโยคคำถามที่เป็นทางการขึ้นต้นด้วย Could ใน Could you please close the door? ซึ่งผู้พูดมักจะมีท่าทีและน้ำเสียงที่สุภาพตามไปด้วยเนื่องจากความไม่คุ้นเคยกับคู่สนทนาประกอบกับคู่สนทนามีชนชั้นทางสังคมสูง หรือผู้พูดอาจเลือกใช้ประโยคคำถามแบบไม่เป็นทางการขึ้นต้นด้วย Why (+ not)? ใน Why aren't you shutting the door? ซึ่งแสดงถึงความสนิทสนมระหว่างคู่สนทนาหรืออารมณ์ที่ค่อนข้างขุ่นเคืองของผู้พูด หรือผู้พูดอาจเลือกใช้รูปแบบประโยคคำสั่ง SHUT THE DOOR! พร้อมกับการตะโกนและการชี้นิ้วเพื่อแสดงว่าตนมีสถานะที่เหนือกว่าคู่สนทนา มีอารมณ์โกรธรุนแรง หรืออาจเป็นเพศชาย ดังนั้นตัวแปรทางสังคมที่สำคัญประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ เช่น ภูมิศาสตร์ เชื้อชาติ อายุ เพศ ชนชั้นทางสังคม การศึกษา อาชีพ และอื่นๆ

1) **ภูมิศาสตร์ (Geography)** การใช้ภาษาแต่ละภาษามักมีความหลากหลายเนื่องมาจากภูมิสำเนาที่แตกต่างกันของผู้ใช้ภาษา ภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาหนึ่งซึ่งมีความหลากหลายด้านภูมิศาสตร์มาก เนื่องจากผู้ใช้ภาษานี้เป็นภาษาแรกอาศัยอยู่ในหลายประเทศ ได้แก่ สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐไอร์แลนด์ แคนาดา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ นอกจากนี้ยังมีอีกหลายประเทศที่กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาราชการ เช่น สิงคโปร์ อินเดีย และประเทศอื่นๆ ในทวีปแอฟริกาและอเมริกากลางที่เคยมีความสัมพันธ์กับสหราชอาณาจักรมาในประวัติศาสตร์

นอกจากนี้การใช้ภาษาอังกฤษภายในสหราชอาณาจักรหรือในสหรัฐอเมริกาเองก็มีความหลากหลายไปตามท้องที่ รูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษในกรุงลอนดอนนับเป็นรูปแบบมาตรฐานและมีศักดิ์ศรีมากกว่ารูปแบบอื่นๆ เช่น ยอร์กเชียร์ ลิเวอร์พูล เบอร์มิงแฮม หรือโคเวนทรี ประเทศสหรัฐอเมริกามีการแบ่งเขตรูปแบบของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันออกเป็นสิบเขตใหญ่ๆ ได้แก่ นิวอิงก์แลนด์ตะวันออก นิวยอร์กซิตี แอตแลนติกตอนกลาง เพนซิลวาเนียใต้ เพนซิลวาเนียตะวันตก เทือกเขาทางตอนใต้ มิดแลนด์ตอนกลาง เขตตะวันตกเฉียงเหนือ เขตตะวันตกเฉียงใต้ และเขตภาคกลางตอนเหนือ

2) **เชื้อชาติ (Ethnic Background)** ภายในประเทศหรือท้องที่เดียวกัน รูปแบบภาษาที่ใช้ก็อาจแตกต่างกันเนื่องจากอิทธิพลของเชื้อชาติและวัฒนธรรมดั้งเดิมของผู้ใช้ภาษา ตัวอย่างที่เด่นชัดของภาษาอังกฤษ ได้แก่ รูปแบบของภาษาอังกฤษแบบสก็อตต์ (Scottish English) ซึ่งมีความโดดเด่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางระบบเสียง โครงสร้างประโยค และคำศัพท์เนื่องจากอิทธิพลของภาษาและวัฒนธรรมที่ชาวสก็อตต์สามารถอนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดีทั้งในสหราชอาณาจักรหรือประเทศอื่นๆ ที่ชาวสก็อตต์ย้ายไปตั้งถิ่นฐาน เช่น เมือง ดุนดีน (Dunedin) ในประเทศนิวซีแลนด์ หรือแคว้นโนวาสโกเชีย (Nova Scotia) ในประเทศแคนาดา

แมคอาเธอร์ (McArthur, 1996: 814) ยกตัวอย่างสระในภาษาอังกฤษแบบสก็อตต์ซึ่งแตกต่างจากสระในภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานเป็นอย่างมาก เช่น ชาวสก็อตต์จะออกเสียงสระในคำว่า home, stone และ go เป็น hame, stane และ gae ในคำว่า house, out และ cow เป็น hoose, oot และ coo และในคำว่า boot, good, moon และ do เป็น buit, guid, muin และ dui เป็นต้น ในด้านคำศัพท์ คีน (Kean, 2001) ระบุว่าภาษาอังกฤษแบบสก็อตต์มีคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้ใช้หรือผู้เรียนภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานมักไม่คุ้นเคย เช่น aye (แปลว่า always), bonny (แปลว่า pretty), braw (แปลว่า beautiful), frae (แปลว่า from), gang (แปลว่า go), ken (แปลว่า know), wee (แปลว่า little) และ twa (แปลว่า two) เป็นต้น คำบางคำที่สะกดเหมือนภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานอาจมีความหมายที่ต่างออกไปในภาษาอังกฤษแบบสก็อตต์ เช่น cry (แปลว่า call) stay (แปลว่า live) และ writer (แปลว่า lawyer)

อีกตัวอย่างหนึ่งของภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากเชื้อชาติได้แก่ ภาษาอังกฤษของกลุ่มคนเชื้อสายแอฟริกันอเมริกัน (Black English Vernacular หรือ BEV) ซึ่งยูล (Yule, 1996) ระบุว่ามีการสร้างทางไวยากรณ์ที่ต่างจากมาตรฐานที่กำหนดไว้เป็นอย่างมาก เช่น

โครงสร้างทางไวยากรณ์	Black English Vernacular
การละกริยาช่วย BE ในประโยค	They mine. (ซึ่งควรจะเป็น They are mine.)
	You crazy (ซึ่งควรจะเป็น You are crazy.)
การใช้โครงสร้างปฏิเสธซ้อนกันสองตัว	He don't know nothing. (ซึ่งควรจะเป็น He doesn't know anything.)
	I ain't afraid of no ghosts. (ซึ่งควรจะเป็น I'm not afraid of ghosts.)

จึงทำให้ภาษาอังกฤษของกลุ่มคนเชื้อสายแอฟริกันอเมริกันได้รับสถานะเป็นเพียงภาษาพื้นบ้าน (vernacular) แต่อย่างไรก็ดี แม้จะเป็นภาษาอังกฤษรูปแบบที่ด้อยกว่ารูปแบบอื่น แต่คนเชื้อสายแอฟริกันอเมริกันก็สามารถใช้ภาษานี้ในชีวิตประจำวันและบรรลุวัตถุประสงค์ในสื่อสารได้

3) *อายุ (Age)* ยูล (Yule, 1996) กล่าวว่า งานวิจัยหลายชิ้นแสดงให้เห็นว่าอายุเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ภาษาเกิดความแตกต่าง และความแตกต่างจะสังเกตเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นระหว่างคนที่มีช่วงอายุห่างกันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษารุ่นปู่ย่าตายายและภาษารุ่นหลาน เนื่องจากกลุ่มผู้สูงอายุจะยังคงพูดถึงสิ่งของที่ใช้ในยุคเก่า เช่น คำว่า icebox และ wireless ในภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งของที่คนรุ่นปัจจุบันเลิกใช้แล้ว ในทางกลับกันเยาวชนจะมีการใช้คำสแลง (slang) และมีคำที่ไม่เป็นทางการในภาษาพูดเกิดขึ้นใหม่อยู่เสมอ เช่น He's like..., I'm like... และ Sucker! เป็นต้น

4) *เพศ (Gender)* การศึกษาทางภาษาศาสตร์สังคมวิทยาพบว่าในภาษาบางภาษา เช่น Gros Ventre และ Koasati ของชาวอินเดียนแดง ผู้หญิงและผู้ชายใช้คำศัพท์ที่แตกต่างกันในการพูดถึงสิ่งเดียวกัน ในภาษาอังกฤษมีการศึกษาพบว่าในกลุ่มคนที่มีสถานะทางสังคมเท่าเทียมกัน ผู้หญิงจะใช้ภาษาได้ถูกต้องกว่าผู้ชาย เนื่องจากผู้ชายมีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาที่เบี่ยงออกไปจากมาตรฐาน เช่น ใช้กริยาผิดในประโยคต่อไปนี้

- I done it. (ซึ่งควรจะเป็น I did it. หรือ I've done it.)
- It growed. (ซึ่งควรจะเป็น It grew.)
- He ain't. (ซึ่งควรจะเป็น He isn't/wasn't/doesn't/didn't.)

ในด้านวิธีการพูดและหัวข้อที่พูดซึ่งสัมพันธ์กับเพศ แมคอาเธอร์ (McArthur, 1996) และยูล (Yule, 1996) พบว่าผู้ชายมักพูดน้อยกว่าผู้หญิง โดยจะเน้นพูดเกี่ยวกับข่าวสาร กีฬา การเมือง และสถานการณ์ที่สำคัญ และนิยมพูดตรงไม่อ้อมค้อม ไม่ค่อยชอบเล่าเรื่องแต่มักจะให้คำแนะนำ ซึ่งต่างจากผู้หญิงที่มักจะพูดมากกว่า ใช้โครงสร้างภาษาที่อ้อมค้อมกว่า ชอบเล่าเรื่องหรือแบ่งปันประสบการณ์ หลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพหรือสร้างความสะเทือนใจ เช่น หลีกเลี่ยงคำว่า die โดยใช้ go หรือ pass away แทน รวมทั้งมักชอบใช้คำคุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์เพื่อขยายความหรือเน้นในสิ่งที่พูด เช่น ประโยค My dear, it's just simply wonderful to see you! มีการใช้วิเศษณ์ just และ simply ขยายคุณศัพท์ wonderful

อีกประเด็นหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและเพศ ได้แก่ ความพยายามส่งเสริมความเท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและเพศชายโดยการเลี่ยงคำที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมหรือแบ่งเพศ เช่น spokesman, housewife และ mailman โดยให้ใช้คำที่ไม่มีภาระบุเพศแทน ได้แก่ spokesperson, homemaker และ mail carrier รวมถึงการหลีกเลี่ยงคำสรรพนาม 'he' แทนคนหรือสัตว์เมื่อกล่าวถึงโดยทั่วไปในรูปแบบเอกพจน์

5) *ชนชั้นทางสังคม (Social Class)* ชนชั้นทางสังคมมักวัดได้จากลักษณะของอาชีพการงาน รายได้หรือสถานะทางเศรษฐกิจรวมทั้งระดับการศึกษา ลาบอฟ (Labov, 1972) และทรัตทิลล์ (Trudgill, 1974) เป็นนักภาษาศาสตร์สังคมวิทยาแรกๆ ที่ทำการศึกษการเปล่งเสียง [r] ท้ายพยางค์ของกลุ่มคนที่มีความชนชั้นทางสังคมที่แตกต่างกัน โดยวิลเลียม ลาบอฟได้ทำการศึกษการออกเสียงพยัญชนะดังกล่าวของพนักงานขายของในห้างสรรพสินค้าสามแห่งในเมืองนิวยอร์กซิตี้ใน ค.ศ. 1972 ห้างสรรพสินค้าแห่งแรก (Saks) มีลูกค้าส่วนใหญ่มีชนชั้นทางสังคมสูง แห่งที่สอง (Macy's) มุ่งไปที่ลูกค้ากลุ่มชนชั้นกลาง และแห่งที่สาม (Klein's) เป็นห้างที่มีชนชั้นแรงงานเป็นลูกค้าส่วนใหญ่ ลาบอฟได้สมมุติคำถามเรื่องที่ตั้งของแผนกสินค้าโดยมีการคาดหวังให้พนักงานขายของแต่ละแห่งพูดคำว่า Fourth Floor ผลการศึกษาพบว่าพนักงานในห้างสรรพสินค้าที่มีสถานะสูงกว่าจะออกเสียง [r] ท้ายพยางค์ของคำว่า Fourth Floor มากกว่าพนักงานในห้างสรรพสินค้าที่มีสถานะต่ำกว่า

ทรัตทิลล์ (Trudgill, 1974) ศึกษาการออกเสียงคำที่ลงท้ายด้วย -ng เช่นในคำว่า walking, running, และ talking ของชาวเมืองนอริช (Norwich) ในสหราชอาณาจักรเนื่องจากผู้คนนิยมออกเสียงตัวสะกดท้ายพยางค์ -ng เป็น เสียง /n/ ผลการศึกษาพบว่าในสถานการณ์ที่คนพูดอย่างระมัดระวัง คนทุกชนชั้นจะออกเสียงตัวสะกดท้ายพยางค์ -ng ได้อย่างถูกต้อง แต่ในสถานการณ์ทั่วไปกลุ่มชนชั้นล่างจะออกเสียงเป็น /n/ เช่น walkin', runnin', และ talkin' มากกว่ากลุ่มชนชั้นที่สูงกว่า นอกจากนี้ผู้ชายจากทุกชนชั้นจะออกเสียง /n/ มากกว่าผู้หญิง ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าชนชั้นและเพศเป็นตัวแปรสำคัญในการออกเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ -ng ซึ่ง ทรัตทิลล์กล่าวว่าไม่ได้เป็นลักษณะเฉพาะของชาวเมืองนอริชเท่านั้น

นอกจากนี้ ฟอกซ์ (Fox, 2004) เสริมว่าการใช้คำศัพท์เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกสถานะทางสังคมอีกอย่างหนึ่ง เช่น คำที่ใช้เรียกขนมหวานหลังมื้ออาหาร ไม่ว่าจะเป็นเค้กหรือไอศกรีม สามารถเรียกได้หลายแบบในภาษาอังกฤษ ชนชั้นกลางระดับสูง (the upper-middle class) และชนชั้นสูง (the upper class) จะ

ใช้คำว่า pudding และจะใช้คำว่า sweet สำหรับเรียกลูกอมเท่านั้น ซึ่งต่างจากผู้พูดระดับชนชั้นกลาง (the middle class) ลงไปที่เรียกของหวานหลังมื้ออาหารว่า sweet หรือ afters ส่วนกลุ่มวัยรุ่นที่มีสถานะทางสังคมสูงจะนิยมใช้คำว่า dessert ซึ่งเป็นอิทธิพลจากวัฒนธรรมอเมริกันแผ่ขยายไปยังประเทศอังกฤษ ซึ่งการใช้คำว่า dessert อาจทำให้คนทั่วไปเข้าใจผิดว่ากำลังหมายถึงผลไม้รวม เนื่องจากในประเทศอังกฤษ dessert หรือผลไม้รวมจะรับประทานเป็นครั้งสุดท้ายหลังจากขนมหวานอีกที

6) *การศึกษา (Education)* ระดับการศึกษาเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่บ่งชี้ชนชั้นและการใช้ภาษาของคน รูปแบบของภาษาที่ใช้โดยกลุ่มคนที่มีการศึกษาสูงกว่ามักได้ชื่อว่าเป็นภาษามาตรฐาน ในแวดวงวิชาการ นักวิชาการมักได้รับการขนานนามว่าเป็นกลุ่มคนที่ใช้ภาษาระดับสูง แม้แต่ภาษาพูดก็ยังมีความเป็นวิชาการ มากคล้ายภาษาเขียน (talking like a book) ดังนั้นภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน (Standard English) จึงเป็นภาษาของกลุ่มคนที่มีการศึกษา จะใช้ในสถาบันการศึกษาและเป็นภาษาของของสื่อมวลชนด้วยเช่นกัน ในขณะที่ภาษาพื้นบ้าน (vernacular) มักจะถูกเชื่อมโยงกับกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา เช่น ประโยค *Them boys threw something.* (ซึ่งหมายถึง *These boys threw something.*) จะพบได้ในภาษาพื้นบ้านของชาวแอฟริกันอเมริกัน (Black English Vernacular)

7) *อาชีพและความสนใจ (Profession and Interest)* รูปแบบของภาษาที่คนในสังคมใช้มีความแตกต่างกันไปตามแต่ละสาขาอาชีพ ความสนใจหรืองานอดิเรก ซึ่งก่อให้เกิดภาษาเฉพาะกลุ่มงานหรือสาขาอาชีพขึ้น เช่น ภาษาในแวดวงช่าง วิศวกร นักกฎหมาย ผู้สะสมสแตมป์ เทรียนู หรือเล่นกีฬาชนิดต่างๆ รูปแบบภาษาเฉพาะนี้มักมีคำ กลุ่มคำ หรือโครงสร้างประโยคที่เฉพาะเจาะจงสำหรับคนในวงการ (insiders) และอาจเป็นเรื่องยากสำหรับบุคคลภายนอกสายอาชีพนั้นๆ (outsiders) ที่จะเข้าใจ

8) *ปัจจัยอื่นๆ (Other Factors)* ในการสนทนาของคนในสังคมยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่ก่อให้เกิดรูปแบบหรือทิศทางในการสนทนาที่แตกต่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องหรือสมาชิกในครอบครัว (familial relationship) สามารถส่งอิทธิพลที่หลากหลาย งานวิจัยบางชิ้นพบว่าน้องคนสุดท้ายท้องมักเป็นคนเปลี่ยนหัวข้อการสนทนาหรือพูดขัดจังหวะพี่ๆ เนื่องจากมีวุฒิภาวะน้อยกว่า หรือสถานที่สนทนา (location of the conversation) มีบทบาทในการทำให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นผู้ควบคุมทิศทางของการสนทนา ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างของนโปลี (Napoli, 2003) ซึ่งเป็นบทสนทนายาระหว่างเด็กสองคน N และ T ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมในโรงเรียนเดียวกัน การสนทนาเกิดขึ้นในบ้านของ T เกี่ยวกับภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง Tom and Jerry

(1) N: It was funny.

(2) T: It was really descriptive.

(3) N: It was funny how um the cat switched bowls. He uh fell into the bowl and breathed in the milk into his ear. It was...

(4) T: I liked that one.

(5) N: Yeah.

จากบทสนทนาโดยรวมจะเห็นได้ว่า T เป็นฝ่ายไม่ใส่ใจยอมรับในสิ่งที่ N พูด โดยในบรรทัดที่ (1) N แสดงความเห็นจากหนึ่งในการ์ตูนเรื่องนี้ตลก ในขณะที่ T ขัดคอในบรรทัดที่ (2) ว่าเป็นฉากที่ธรรมดาไม่ได้ตลกอะไร ในบรรทัดที่ (3) N จึงพยายามแสดงเหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นของตนเองโดย

การบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดในบรรทัดที่สาม ซึ่ง T ไม่ใส่ใจและเปลี่ยนเรื่องพูดโดยบอก N ว่าเขาชอบอีกฉากหนึ่งมากกว่า ดังในบรรทัดที่ (4)

กิจกรรมที่ 2

ให้นักศึกษาสังเกตตนเองและตอบคำถามดังต่อไปนี้

1. นักศึกษามีชื่อที่คนอื่นใช้เรียกนักศึกษาที่ชื่อ ระบุสถานการณ์ของการใช้ชื่อเหล่านั้น พร้อมทั้งวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดชื่อเหล่านั้น
2. นักศึกษาเรียกบิดา มารดาของตนเองต่อหน้าอย่างไรเมื่ออยู่ในบ้านและเรียกทางโทรศัพท์ (เมื่ออยู่นอกบ้าน) พร้อมทั้งวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการเรียกบิดามารดาที่เหมือนหรือแตกต่างกัน

10.2.2 ตัวแปรทางภาษา (Linguistic Variables) ตัวแปรกลุ่มนี้ หมายถึง รูปแบบของการใช้ภาษาซึ่งได้รับอิทธิพลจากตัวแปรทางสังคม ซึ่งก่อให้เกิดระบบเสียง ระบบคำ ระบบประโยค และคำศัพท์ที่หลากหลายในภาษาใดภาษาหนึ่งดังนี้

ปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์และเชื้อชาติส่งผลให้เกิดความแตกต่างทางภาษา (language) สำเนียง (accent) และภาษาถิ่น (dialect) เช่น ภาษาอังกฤษจีน ไทย ภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศอังกฤษ ภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา สำเนียงภาษาอังกฤษแบบคอกเนย์ (Cockney) หรือสำเนียงภาษาอังกฤษแบบ RP (Received Pronunciation) เป็นต้น

ปัจจัยทางด้านอายุ เพศ ชนชั้นทางสังคม และการศึกษาส่งผลให้เกิดภาษาถิ่นและสำเนียงที่มีศักดิ์ศรีมากน้อยต่างกัน (more/less prestigious) เช่น สำเนียงภาษาอังกฤษแบบ RP (Received Pronunciation) นับเป็นสำเนียงของผู้ดีอังกฤษ ในขณะที่สำเนียงภาษาอังกฤษแบบคอกเนย์ (Cockney) ถือเป็นสำเนียงของชนชั้นแรงงานที่อาศัยอยู่ในย่านยากจนในกรุงลอนดอน

ปัจจัยทางด้านชนชั้นทางสังคม การศึกษา อาชีพและความสนใจ ก่อให้เกิดความหลากหลายทางวัจนลีลา (style) ทำเนียบภาษา (register) และภาษาเฉพาะกลุ่ม (jargon) เช่น วัจนลีลาแบบเป็นทางการ วัจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ภาษาที่ใช้โดยผู้สื่อข่าวกีฬา และผู้ชมกีฬา หรือศัพท์เทคนิคในวงการคอมพิวเตอร์ ในเรื่องตัวแปรทางภาษา นักภาษาศาสตร์สังคมได้อธิบายความหมายของคำสำคัญต่างๆ ไว้ดังนี้

1) **สำเนียง (Accent)** คือ แบบแผนการพูดซึ่งสามารถสื่อถึงพื้นเพและชนชั้นทางสังคมของผู้พูด

2) **ภาษาถิ่น (Dialect)** คือ รูปแบบของภาษาที่ใช้ในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง หรือชนชั้นใดชนชั้นหนึ่งในสังคม ภาษาถิ่นต่างๆ ในแต่ละภาษามักมีความหลากหลายในด้านคำ หลักไวยากรณ์ และการออกเสียง

3) **วัจนลีลา (Style)** คือ ความหลากหลายในภาษาพูดหรือภาษาเขียน ตั้งแต่จากภาษาซึ่งไม่เป็นทางการ (very casual หรือ colloquial) ไปจนถึงภาษาที่เป็นทางการหรือวิชาการมาก (very formal หรือ academic) ทั้งนี้ไม่สามารถระบุจำนวนวัจนลีลาในแต่ละภาษาได้ เนื่องจากวัจนลีลาถูกกำหนดโดยสถานการณ์

สถานที่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และหัวข้อของสิ่งที่พูดถึง เช่น เรามักจะใช้ระดับภาษาที่สุภาพหรือเป็นทางการในการพูดกับหรือพูดถึงบุคคลที่มีตำแหน่งสูงในองค์กร

ยูล (Yule, 1996) ยกตัวอย่างประโยคในภาษาอังกฤษที่ผู้น้อยหรือคนที่ไม่คุ้นเคยใช้ในการกล่าวถึงผู้ที่มีสถานะสูงในสังคมดังนี้

“Excuse me. Is the manager in the office? I have an appointment.”

(“ขอโทษครับ ผู้จัดการอยู่ข้างในไหมครับ ผมได้นัดกับท่านไว้ครับ”)

แต่หากสถานการณ์เปลี่ยนไป คำพูดดังกล่าวกลายเป็นคำพูดของเพื่อนสนิทหรือผู้ที่เหนือกว่า ระดับความเป็นทางการของประโยคที่มีความหมายเดียวกันอาจหมดไปได้ดังในประโยค

“Hey, is that lazy dog still in bed? I gotta see him about something.”

(“ไอ้หมาขี้เกียจยังนอนกินบ้านกินเมืองอยู่ใช่มั้ยเนี่ย พอดีมีธุระจะคุยกับมัน”)

4) **ทำเนียบภาษา (Register)** หมายถึง ภาษาเฉพาะกลุ่มงานหรือสาขาอาชีพซึ่งได้รับการรับรองมาตรฐาน กล่าวคือ ได้รับการยอมรับและถูกบรรจุอยู่ในพจนานุกรมศัพท์เฉพาะทาง เช่น ภาษาที่ใช้ในวงการแพทย์ กฎหมาย กลุ่มผู้สนใจสะสมสแตมป์เป็นงานอดิเรก หรือกลุ่มผู้รักกีฬาประเภทต่างๆ เช่น คำว่า plaintiff (โจทก์) defendant (จำเลย) petition (การร้องทุกข์) และ appeal (อุทธรณ์) เป็นตัวอย่างคำในภาษาอังกฤษที่ใช้โดยนักกฎหมาย

5) **ภาษาเฉพาะวงการ (Jargon)** หมายถึง ภาษาพูดหรือภาษาเขียนที่ใช้กันภายในธุรกิจ อาชีพ หรือกลุ่มบุคคลที่มีความสนใจร่วมกัน เช่น ผู้สนใจกีฬาวินเชิร์ฟ ผู้ที่อยู่ในวงการคอมพิวเตอร์ ซึ่งจะมีการใช้คำศัพท์หรือถ้อยคำที่บุคคลภายนอกไม่เข้าใจ ทั้งนี้บุคคลภายนอกมักมีทัศนคติเชิงลบกับภาษาเฉพาะกลุ่ม แม้ว่าผู้ใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มอาจตั้งใจหรือไม่ตั้งใจให้เป็นความลับก็ตาม

6) **วิธภาษา (Variety)** หมายถึง ภาษา (language) ภาษาถิ่น (dialect) และภาษาย่อยของชนชั้นต่างๆ (sociolect) คำว่า วิธภาษา (variety) มีความหมายเป็นกลางๆ ปราศจากความคิดเห็นแบ่งแยก และทัศนคติเชิงลบ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาอังกฤษจีน ภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา (American English) ภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศออสเตรเลีย (Australian English) ภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศอินเดีย (Indian English) ภาษามาตรฐาน (a standard variety) ภาษาถิ่น (a dialect หรือ a local variety) ภาษาที่มีศักดิ์ศรีมากกว่า (a more prestigious variety) และภาษาที่มีศักดิ์ศรีน้อยกว่า (a less prestigious variety) เป็นต้น ทั้งนี้สิ่งที่มีอิทธิพลต่อศักดิ์ศรีของภาษาได้แก่ อำนาจทางการเมืองการปกครอง สถานะทางการเงิน และระดับการศึกษา

นอกจากนี้ แบบของภาษา (variety) ยังหมายถึงรวมถึงภาษาที่ไม่มาตรฐาน เช่น ภาษาผสมแก๊ซด (pidgin) หรือภาษาที่ถูกลดความซับซ้อนทางคำศัพท์และโครงสร้างเพื่อใช้ในการสื่อสารระหว่างกลุ่มคนที่ไม่ได้มีภาษาสื่อสารร่วมกัน เช่น ภาษา Tok Pisin ซึ่งเป็นภาษาผสมแก๊ซดระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาพื้นเมืองในประเทศปาปัวนิวกินี และใช้เป็นภาษาที่สองของผู้ที่ใช้สื่อสารเท่านั้น เนื่องจากผู้ใช้ต่างมีภาษาแม่เป็นของตนเอง แต่หากมีการใช้ภาษาผสมแก๊ซดเป็นภาษาแม่รวมทั้งคำศัพท์และโครงสร้างภาษามีการพัฒนาจนซับซ้อนขึ้น สถานะของภาษาผสมแก๊ซดนั้นจะถูกเปลี่ยนเป็นภาษาผสม (creole) เช่น ภาษาผสมระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาพื้นเมืองของชาวฮาวาย (Hawai'i Creole English) ภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศสิงคโปร์ (Singlish หรือ Singapore Colloquial English)

กิจกรรมที่ 3

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นตัวแปรทางภาษาแบบใด

1. African American Vernacular English (AAVE)
2. You bet!/zany, wild, jazzed, tough, hot, cool/Park your butt!
3. “Tora! Tora! Tora!” means “an order to carry out the attack on Pearl Harbor”
4. ASAP/ FYI/ team player/ touch base

10.3 ภาษาศาสตร์สังคมวิทยามหภาค (Macro-sociolinguistics)

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสังคมในระดับมหภาคมุ่งเน้นการศึกษาโครงสร้าง ปรากฏการณ์ หรือผลกระทบทางสังคมที่มีภาษาเป็นปัจจัยเกี่ยวข้อง เช่น การสัมผัสภาษา (language contact) กับภาษาของสังคมกลุ่มอื่นอาจนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงของภาษา (language change) ภาวะสองภาษา (bilingualism) ภาวะหลายภาษา (multilingualism) และความพยายามฟื้นฟูรักษารักษาภาษาในภาวะวิกฤต (language maintenance) ในที่นี้จะขอกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษา และภาวะสองภาษาและภาวะหลายภาษา

10.3.1 การเปลี่ยนแปลงของภาษา (Language Change) นักภาษาศาสตร์สังคมวิทยาเชื่อว่าการศึกษากการเปลี่ยนแปลงของภาษาจะทำให้ทราบลักษณะทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป การเปลี่ยนแปลงของภาษาจะเกิดขึ้นเมื่อมีการใช้ภาษาในรูปแบบใหม่ๆ โดยกลุ่มคนใดกลุ่มคนหนึ่งในสังคมก่อน และต่อมามีการขยายตัวไปยังสังคมวงกว้าง ซึ่งนักวิชาการและนักวิจารณ์ด้านภาษาอังกฤษได้ตระหนักและยอมรับการเปลี่ยนแปลงทางภาษาโดยกล่าวไว้ในบทความเรื่อง “The English language” ในวารสาร *Earnest Weekly* หน้า 9 เมื่อปี ค.ศ. 1929 ว่า “Stability in language is synonymous with rigor mortis.” (ซึ่งแปลว่า “ความคงที่และแน่นิ่งของภาษาไม่ต่างอะไรจากความแข็งและแน่นิ่งของร่างที่ไร้วิญญาณ”)

ริชาร์ดและชมิทท์ (Richard and Schmidt, 2002: 287) นิยามการเปลี่ยนแปลงของภาษา ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นโดยอาศัยเวลา และภาษาต่างๆ ยังคงอยู่ได้ เนื่องจากได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงและยังคงเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ เช่น ในภาษาอังกฤษปัจจุบันคนออกเสียงคำว่า what และ Watt เหมือนกันซึ่งต่างจากสมัยก่อนที่เสียงสระของสองคำมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน มีการใช้คำว่า hopefully แทน I hope, we hope, หรือ it is to be hoped อย่างกว้างขวาง รวมทั้งคำและกลุ่มคำใหม่ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา เช่น คำนาม drop-out (บุคคลที่หยุดพักการเรียนไว้ก่อน) culture shock (ภาวะการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคยไม่ได้) และคำอื่นๆ อีกมากมาย

จึงอาจกล่าวโดยสรุปว่าการเปลี่ยนแปลงของภาษาเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างช้าๆ และต่อเนื่อง จึงยากที่จะสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในแต่ละชั้น การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นกระบวนการตามธรรมชาติ ซึ่งวิถีชีวิตของคนที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย มีสิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้น หรือมีการติดต่อสื่อสารกับคนต่างถิ่น ต่างชาติ ต่างภาษา ย่อมส่งอิทธิพลต่อภาษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงเป็นไปแบบรวดเร็วและเร่งด่วนอาจเกิดขึ้นได้เช่นกัน แต่มักเป็นกรณีที่คนในสังคมมีความจำเป็นต้องใช้รูปแบบใหม่ของภาษาอย่างกะทันหัน เช่น การสร้างภาษาผสมแก๊ซด์ (pidgin) สำหรับคนที่สื่อสารกันคนละภาษา เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงของภาษาอังกฤษที่ผ่านมามีพบในหลายระดับ ดังต่อไปนี้

1) การเปลี่ยนแปลงในระดับเสียง (Phonological Change) การเปลี่ยนแปลงในระดับเสียงมี

2 ประเภท คือ

- การสูญหายของเสียงบางเสียง (the loss of sounds) โดยเฉพาะเสียงที่ออกยาก เช่น เสียง /x/ ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดที่เพดานอ่อนคล้าย เสียง /k/ แต่เป็นเสียงเสียดแทรก (fricative) แทนที่จะเป็นเสียงระเบิด (plosive) ในปัจจุบันพยัญชนะท้ายพยางค์ของคำว่า loch ยังคงเป็นเสียง /x/ อยู่ แต่คำอื่นๆ ที่เคยมีเสียงพยัญชนะท้ายนี้ควบกับเสียง /t/ เช่น คำว่า night และ drought ปัจจุบันจะไม่ออกเสียง /x/ แล้ว โดยจะมีเสียง /t/ เป็นเสียงพยัญชนะท้ายเพียงเสียงเดียวเท่านั้น

- การเปลี่ยนแปลงในระดับเสียงยังครอบคลุมการแผลงเสียงทั้งระบบ (sound shift) เช่น ปรากฏการณ์ The Great Vowel Shift ที่เกิดในระหว่าง ค.ศ. 1400 ถึง 1600 ซึ่งเป็นปรากฏการณ์แผลงเสียงสระในภาษาอังกฤษทั้งระบบ โดยการออกเสียงสระเดี่ยวทุกเสียงจะต้องยกระดับเป็นเสียงสระอีกเสียงหนึ่งทีละหนึ่งขึ้นไปตามตำแหน่งของลิ้น ก่อนหน้าปรากฏการณ์ The Great Vowel Shift จะเกิดขึ้น คำว่า house เคยออกเสียงเป็น hoos คำว่า wife เคยออกเสียงเป็น weef คำว่า he เคยออกเสียงเป็น hay คำว่า she เคยออกเสียงเป็น heer คำว่า wine เคยออกเสียงเป็น weena และ คำว่า moon เคยออกเสียงเป็น moan

2) การเปลี่ยนแปลงในระดับโครงสร้างคำ (Morphological Change) การเปลี่ยนแปลงในระดับ

นี้เกิดขึ้นเนื่องจากภาษาอังกฤษในยุคแรก (Old English) ได้รับอิทธิพลด้านโครงสร้างคำมาจากภาษาละติน ซึ่งทำให้ภาษาอังกฤษในช่วงนั้นมีวิภัติปัจจัย (inflections) มากกว่าภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันอย่างมาก คำนามในภาษาอังกฤษช่วงแรกจะมีการผันรูปประธาน (nominative) รูปแสดงความเป็นเจ้าของ (genitive) รูปกรรมรอง (dative) รูปกรรมตรง (accusative) และรูปคำที่ใช้เพื่อการเรียก (vocative) ดังนั้นการผันคำนามเป็นเอกพจน์ (singular) และพหูพจน์ (plural) ในภาษาอังกฤษยุคแรกจึงเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาก Fromkin, 2003: 507 ยกตัวอย่างการผันรูปของคำนาม stone (ซึ่งตัวสะกดในยุคนั้น คือ stān) ดังนี้

รูป	เอกพจน์ (Singular)	พหูพจน์ (Plural)
ประธาน (nominative)	stān (stone)	stānas (stones)
รูปแสดงความเป็นเจ้าของ (genitive)	stānes (stone's)	stāna (stones')
รูปกรรมรอง (dative)	stāne (stone)	stānum (stones)
รูปกรรมตรง (accusative)	stān (stone)	stānas (stones)

3) การเปลี่ยนแปลงในระดับโครงสร้างประโยค (Syntactic Change) การเปลี่ยนแปลงในระดับนี้

เกิดขึ้นในหลายกรณี ในภาษาอังกฤษยุคแรกมีการเรียงประโยคต่างจากภาษาอังกฤษยุคปัจจุบัน กล่าวคือ มีประธานตามด้วยกรรมและกริยา SOV (Subject-Object-Verb) เช่น ประโยค Se man yone kyning sloh. แปลตามตัวอักษรเป็นภาษาอังกฤษยุคปัจจุบันได้ว่า The man the king slewed. ซึ่งมีการเรียงประโยคต่างจากการเรียงประโยคแบบภาษาอังกฤษสมัยใหม่ที่เป็นไปตามโครงสร้างประธานตามด้วยกริยา และกรรม SVO (Subject-Verb-Object) ทำให้ประโยคนี้กลายเป็น The man slewed the king.

นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงด้านโครงสร้างประโยคปฏิเสธ ในภาษาอังกฤษยุคแรก คำที่ใช้ปฏิเสธมีเพียงคำเดียว คือ ne เช่น ในประโยค ac hie ne dorston **pæ**r on cumin. แปลตามตัวอักษรเป็นภาษาอังกฤษยุคปัจจุบันได้ว่า But they not dared there on come ต่างจากภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันซึ่งมีคำว่า not, never และ no ดังนั้นประโยคข้างต้นในยุคปัจจุบันจะเป็น But they dare not land there.

โครงสร้างของการใช้คำคุณศัพท์เปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุด (comparative and superlative adjectives) เป็นอีกโครงสร้างหนึ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าสนใจ ในภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English) ใช้คำว่า more พร้อมกับคำคุณศัพท์ที่ผันรูปเป็นขั้นกว่าหรือขั้นสูงสุด เช่น

more gladder, more lower, moost royallest และ moost shamefullest
ซึ่งในภาษาอังกฤษสมัยปัจจุบันจะเหลือเพียง

gladder, lower, the most royal และ the most shameful

โครงสร้างอีกโครงสร้างหนึ่ง คือการแสดงความเป็นเจ้าของ ในสมัยศตวรรษที่ 16 ใช้คำว่า of ซึ่งนับว่าเป็นโครงสร้างที่เหมาะสม ในขณะที่รูป 's นับว่าเป็นโครงสร้างที่ผิด ดังนั้นจึงต้องพูดว่า

The hat of the man from Boston ไม่ใช่ The man from Boston's hat

4) การเปลี่ยนแปลงในระดับคำศัพท์ (Lexical Change) การเปลี่ยนแปลงคำศัพท์เกิดขึ้นได้หลายประเภทย่อยๆ คือ การเพิ่มหน้าที่ของคำศัพท์ที่มีอยู่แล้ว เช่น คำนาม menu ปัจจุบันใช้เป็นคำกริยาอย่างแพร่หลาย ดังในประโยค Have you folks been menued yet? (มีคนนำรายการอาหารมาให้คุณหรือยัง) อีกตัวอย่างหนึ่งคือคำคุณศัพท์ remote ซึ่งแปลว่า ห่างไกล ปัจจุบันใช้เป็นคำนามเรียกอุปกรณ์ควบคุมการทำงานของเครื่องไฟฟ้า หรือ คำว่า sandwich ซึ่งมีที่มาจากชื่อคนจนกลายเป็นชื่ออาหาร และปัจจุบันยังใช้เป็นคำกริยาแปลว่า บีบเข้าด้วยกันคล้ายลักษณะขนมปังที่บีบเนื้อสัตว์และผักของ sandwich

นอกจากนี้ยังมีคำใหม่เกิดขึ้นโดยหลายวิธี ได้แก่

- การรวมคำที่มีอยู่เดิมเข้าด้วยกันจนเกิดคำใหม่ (compounding) เช่น laptop, X-ray และ cyberspace
- การสร้างคำใหม่ (word coinage) เช่น e-commerce, e-learning, dot com, .com, dot.com และ 24/7
- การยืมคำจากภาษาต่างประเทศ เช่น opera, piano, virtuoso, balcony, mezzanine และ influenza จากภาษาอิตาเลียน drama, comedy, tragedy, scene, botany, physic, zoology และ atomic จากภาษากรีก buoy, freight, leak, pump และ yacht จากภาษาดัตช์ หรือ alcohol, algebra, cipher และ zero จากภาษาอาราบิก

5) การเปลี่ยนแปลงในระดับความหมาย (Semantic Change) การเปลี่ยนแปลงในระดับนี้แบ่งเป็นการทำให้ความหมายเดิมกว้างขึ้น (broadening) การทำให้ความหมายเดิมแคบลง (narrowing) หรือการทำให้ความหมายเดิมแผ่ลงออกไป (shifting)

- ตัวอย่างของการทำให้ความหมายเดิมกว้างขึ้น ได้แก่
 - คำว่า dogge แต่ก่อนเป็นเพียงสายพันธุ์หนึ่งของสุนัขเท่านั้น
 - คำว่า mouse และ virus ซึ่งในปัจจุบันมีความหมายกว้างขึ้นเพื่อใช้ในวงการคอมพิวเตอร์

- ตัวอย่างของการทำให้ความหมายเดิมแคบลง เช่น
 - คำว่า meat ในสมัยก่อนแปลว่าอาหาร (food) มีใช้ ‘อาหารประเภทเนื้อสัตว์’ เพียงอย่างเดียว
 - คำว่า deer ในสมัยก่อนแปลว่าสัตว์ทุกประเภท (animal หรือ beast) ไม่ใช่ ‘สัตว์ประเภทกวาง’ เท่านั้น
- ตัวอย่างของคำที่ถูกแผลงความหมาย ได้แก่
 - คำว่า knight เคยมีความหมายว่าเยาวชน (youth) ไม่ใช่ ‘ขุนนาง’ เหมือนความหมายในปัจจุบัน
 - คำว่า lust เคยแปลว่าความสุข (pleasure) ซึ่งเป็นความหมายเชิงบวก ไม่ใช่ ‘กิเลส’ เหมือนในปัจจุบัน
 - คำว่า silly เคยหมายความว่ามีความสุข (happy) แต่ในปัจจุบันแปลว่า ‘โง่งงเบาปัญญา’
 - คำว่า nice ซึ่งในปัจจุบันใช้ในความหมายว่าดี ในอดีตเคยแปลว่า ‘ไม่ตระหนักรู้’ (ignorant)

แต่อย่างไรก็ดี แม้จะมีการยอมรับการเปลี่ยนแปลงทางภาษา แต่นักภาษาและวรรณกรรมก็อยากให้การเปลี่ยนแปลงเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยโทมัส อีเลียต (Thomas Eliot) กวีนักเขียนบทละครและนักวิจารณ์ภาษาชาวอังกฤษ ได้เสนอไว้ในงานเขียนชิ้นหนึ่งของเขา เมื่อ ค.ศ. 1947 ว่า “Poetry should help, not only to refine the language of the time, but to prevent it from changing too rapidly.” (“วรรณกรรมมิใช่มีหน้าที่เพียงขัดเกลาภาษาให้ปราณีตสวยงามเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีหน้าที่ป้องกันไม่ให้อาษาเปลี่ยนแปลงรวดเร็วเกินไป”)

สำหรับบุคคลทั่วไปที่ไม่ใช่นักวิชาการทางภาษา มุมมองต่อการเปลี่ยนแปลงของภาษามักเป็นเชิงลบ โดยมักจะมีแนวคิดที่ว่าภาษาเปลี่ยนแปลงเนื่องจากผู้คนในสังคมขาดความตระหนักในคุณค่าของภาษาบ้าง ซึ่งก็อาจใช้โครงสร้างที่ซับซ้อนบ้าง หรือเป็นเพราะความมั่งง่ายและขาดความปราณีตของคนในสังคม แมคอาเธอร์ (McArthur, 1996) ยกตัวอย่างจดหมายจากผู้อ่านที่เขียนร้องเรียนหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งว่า การใช้คำว่า disinterested, hopefully, regime ในภาษาอังกฤษถือว่าผิดเนื่องจากคำเหล่านี้เพิ่งเกิดขึ้นมาไม่นานและไม่จำเป็นต้องใช้เนื่องจากคำที่มีอยู่เดิมสามารถอธิบายสิ่งที่สื่อด้วยคำทั้งสามคำนี้ได้

อย่างไรก็ดี นักภาษาศาสตร์สังคมได้ทำการศึกษาวิจัยและพบว่า เมื่อเวลาผ่านไปคนในสังคมก็จะยอมรับว่าทุกสิ่งทุกอย่างรวมทั้งภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลง และจะยอมรับการใช้ภาษาที่เปลี่ยนไปในที่สุด แต่มักจะเลือกเปลี่ยนตามกลุ่มคนที่มีศักดิ์ศรีในสังคมสูงกว่า

กิจกรรมที่ 4

ให้นักศึกษาเขียนสัญลักษณ์และตัวสะกดของคำต่างๆ ต่อไปนี้ในรูปแบบของภาษาอังกฤษปัจจุบัน

ภาษาอังกฤษแบบเก่า	ภาษาอังกฤษปัจจุบัน	ตัวสะกด
ตัวอย่าง [namə]	[nem]	name
1) [talə]		
2) [rid]		
3) [wek]		
4) [mon]		
5) [suθ]		

10.3.2 ภาวะสองภาษาและภาวะหลายภาษา (Bilingualism and multilingualism)

1) ภาวะสองภาษา (Bilingualism) แลม (Lam, 2001: 93) ให้คำจำกัดความของภาวะสองภาษา (bilingualism) ว่าเป็น “ปรากฏการณ์ของความรู้และการสื่อสารสองภาษา” ดังนั้นบุคคลจะได้ชื่อว่ามีภาวะสองภาษา (a bilingual person) ก็ต่อเมื่อมีความสามารถในการสื่อสารด้วยสองภาษาสลับกันไป และสังคมสองภาษา (a bilingual society) จึงเป็นสังคมที่มีการใช้ภาษาสองภาษาในการสื่อสาร ดังนั้นบุคคลสองภาษาอาจจะอาศัยอยู่หรือไม่ได้อาศัยอยู่ในสังคมสองภาษา แต่สังคมสองภาษามักจะประกอบไปด้วยบุคคลสองภาษาเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้ริชาร์ดและชมิทท์ (Richards and Schmidt, 2002: 52) ยังกล่าวว่าภาวะสองภาษาได้กลายเป็น “ธรรมเนียมปฏิบัติของประเทศส่วนใหญ่ในโลก”

นักภาษาศาสตร์สังคมยังไม่อาจระบุได้แน่ชัดถึงคุณลักษณะของบุคคลสองภาษา เนื่องจากยังมีประเด็นต่างๆ ที่ยังคงเป็นข้อถกเถียงกัน เช่น ต้องการแบ่งแยกประเภทของบุคคลสองภาษาออกเป็นบุคคลสองภาษาสมบูรณ์แบบและบุคคลสองภาษาไม่สมบูรณ์แบบหรือไม่ บุคคลสองภาษาจะใช้ภาษาหนึ่งได้ดีกว่าอีกภาษาหนึ่งได้หรือไม่ คนที่ติดต่อสื่อสารในที่ทำงานด้วยภาษาหนึ่งและที่บ้านด้วยอีกภาษาหนึ่งนับเป็นบุคคลสองภาษาหรือไม่ คนที่สามารถรับรู้และเข้าใจสองภาษาแต่พูดได้หรือเขียนได้เพียงหนึ่งภาษานับเป็นบุคคลสองภาษาหรือไม่

นอกจากนี้ยังมีปรากฏการณ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาวะสองภาษา อาทิ ภาวะสองภาษาถิ่น (bidialectalism) และภาวะสองภาษาเขียน (biscripturalism) ภาวะสองภาษาถิ่น คือ การที่บุคคลมีความรู้และสามารถใช้ภาษาถิ่นในภาษาเดียวจำนวนสองภาษาถิ่น ได้แก่ ภาษากลางหรือภาษามาตรฐาน (standard variety) ซึ่งนับเป็นภาษาที่มีศักดิ์ศรีมากกว่า (a prestige dialect) ซึ่งจะใช้ในสถาบันการศึกษาและที่ทำงาน และภาษาถิ่นซึ่งด้อยศักดิ์ศรีกว่า (a non-prestige dialect หรือ non-standard variety) จะใช้สื่อสารภายในครอบครัวหรือระหว่างเพื่อนฝูง ส่วนภาวะสองภาษาเขียน คือ ความสามารถของบุคคลในการอ่านเขียนภาษาใดภาษาหนึ่งมากกว่าหนึ่งรูปแบบ เช่น ความสามารถในการอ่านเขียนภาษาตะวันออกด้วยตัวอักษรดั้งเดิมและตัวอักษรโรมัน

2) **ภาวะหลายภาษา (Multilingualism)** คือ การใช้ภาษาตั้งแต่สามภาษาขึ้นไป ริชาร์ดและชิมิดท์ (Richards and Schmidt, 2000: 345) ยกตัวอย่างประเทศที่มีภาวะหลายภาษา ได้แก่ มาเลเซีย สิงคโปร์ อิสราเอล และอีกหลายประเทศในฝั่งตะวันตกของทวีปแอฟริกา เช่น ไนจีเรีย และกานา ในขณะที่แลม (Lam, 2001) กล่าวว่าภาวะสองภาษาและภาวะหลายภาษา (bilingualism and multilingualism) มีความสัมพันธ์กันอย่างน่าสนใจ กล่าวคือ ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมหลายภาษา (a multilingual society) จะเป็นบุคคลสองภาษามากกว่าหลายภาษา โดยภายในสองภาษานั้น ภาษาหนึ่งจะเป็นภาษาที่มีอิทธิพลมากที่สุด ในสังคมส่วนอีกภาษาหนึ่งจะเป็นภาษาที่ไม่มีอิทธิพล

ในสังคมสองภาษาหรือหลายภาษามักพบปรากฏการณ์ที่เรียกว่า การสลับภาษา (code switching) ทั้งนี้เดวิด คริสตัล (Crystal, 2006) กล่าวว่า บุคคลสองภาษาหรือหลายภาษามักจะสลับภาษาในกรณีหลักๆ สามกรณี คือ

- **กรณีแรก** เมื่อผู้พูดรู้สึกภาษาที่ตนกำลังพูดอยู่ไม่สามารถใช้บรรยายความรู้สึกนึกคิดได้อย่างลึกซึ้ง ทำให้ต้องสลับไปใช้อีกภาษาหนึ่งซึ่งมักเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดรู้สึกไม่สบายใจ เหนื่อย หรือไม่มีสมาธิ
- **กรณีที่สอง** คือ ผู้พูดจะสลับจากภาษาที่มีอิทธิพลมากกว่าเป็นภาษาที่มีอิทธิพลน้อยกว่า เช่น ภาษาตามเชื้อชาติดั้งเดิมของตนเพื่อแสดงความรู้สึกรักและสามัคคีกันภายในกลุ่มของตน ซึ่งในขณะเดียวกันก็นับเป็นการแบ่งแยกบุคคลคนภายนอกไม่ให้เข้ามามีส่วนร่วมต่อกิจกรรมในกลุ่มของตนในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง
- **กรณีสุดท้าย** คือ เพื่อเป็นการแสดงทัศนคติหรืออารมณ์ต่อคู่สนทนา เช่น แสดงความเป็นมิตร รำคาญ รักราระยะห่าง หรือประชดประชัน โดยผู้พูดจะสลับภาษาเมื่อผู้ฟังไม่รับสารที่ผู้พูดต้องการสื่อในครั้งแรก เช่น แม่อาจพูดออกคำสั่งกับลูกเป็นภาษาหนึ่งก่อนและจะสลับเป็นอีกภาษาหนึ่งเมื่อเห็นว่าลูกไม่ปฏิบัติตาม

อย่างไรก็ดี ภาวะสองภาษาและภาวะหลายภาษาได้ส่งผลต่อปรากฏการณ์ทางภาษามากมาย เช่น ความพยายามในการใช้ระบบการศึกษาสองภาษา (bilingual education) การเปลี่ยนภาษา (language shift) เมื่อภาษาที่มีอิทธิพลมากกว่าเข้ามาแทนที่ภาษาเดิม เช่น ปรากฏการณ์ที่เกิดในประเทศนิวซีแลนด์ซึ่งประชาชนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากกว่าภาษาเมารี หรือในหมู่เกาะฮาวายซึ่งต้องมีความพยายามธำรงรักษาภาษาพื้นเมืองไม่ให้สูญหายไป นอกจากนี้ คัมมินส์ (Cummins, 1984) พบว่า ภาวะสองภาษาและภาวะหลายภาษายังอาจส่งผลต่อสภาวะจิตใจของบุคคลสองภาษา กล่าวคือ ความรู้สึกรักและมีทัศนคติเชิงบวกต่อภาษาแม่และตนเอง (additive bilingualism) และความรู้สึกเกลียดชังและมีทัศนคติเชิงลบต่อภาษาแม่และตนเอง (subtractive bilingualism)

กิจกรรมที่ 5

ให้นักศึกษาเขียนอภิปรายข้อดีและข้อเสียของสังคมที่มีภาวะสองภาษาและภาวะหลายภาษา

แบบประเมินผลตนเองหลังเรียน

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดต่อไปนี้เป็นหน้าที่ของนักภาษาศาสตร์สังคมวิทยาในระดับจุลภาค
 1. ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคม
 2. ศึกษาลักษณะและสาเหตุและผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางภาษา
 3. ศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น ภาวะสองภาษา
 4. ศึกษาปัจจัยทางชีววิทยาที่มีต่อการพัฒนาภาษาของมนุษย์และสัตว์
 5. ศึกษาความสุภาพของคนในสังคมผ่านกลยุทธ์ต่างๆ ในการใช้ภาษา
2. ข้อใดต่อไปนี้เป็นหน้าที่ของนักภาษาศาสตร์สังคมวิทยาในระดับมหภาค
 1. ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคม
 2. ศึกษาลักษณะของภาษาที่แปรไปตามภูมิศาสตร์และเชื้อชาติที่ต่างกัน
 3. ศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น ภาวะสองภาษา
 4. ศึกษาปัจจัยทางชีววิทยาที่มีต่อการพัฒนาภาษาของมนุษย์และสัตว์
 5. ศึกษาความสุภาพของคนในสังคมผ่านกลยุทธ์ต่างๆ ในการใช้ภาษา
3. ข้อใดต่อไปนี้เป็นตัวแปรทางสังคม (social variable)
 1. ภูมิศาสตร์
 2. ภาษาถิ่น
 3. วิธภาษา
 4. ภาวะหลายภาษา
 5. อวัยวะในการออกเสียง
4. ข้อใดต่อไปนี้เป็นตัวแปรทางภาษา (linguistic variable)
 1. การศึกษา
 2. เชื้อชาติ
 3. ภาษาถิ่น
 4. ภาวะหลายภาษา
 5. อวัยวะในการออกเสียง
5. ข้อใดไม่ใช่ตัวอย่างของวิธภาษา (variety)
 1. ภาษาอังกฤษ
 2. ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน
 3. ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ
 4. แคลงในภาษาอังกฤษ
 5. ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ

6. ภาษาปาก ภาษาถิ่น และภาษาสันทนมนเป็นตัวอย่างของตัวแปรทางภาษาแบบใด
 1. ภาษาถิ่น
 2. ทำเนียบภาษา
 3. วัจนลีลา
 4. ภาษาผสม
 5. ภาษาเฉพาะวงการ
7. ภาษาของผู้สนใจกีฬาวินเซอร์ฟ หรือรหัสในการทำสงคราม ซึ่งล้วนเป็นภาษาที่บุคคลภายนอกไม่เข้าใจ เป็นตัวอย่างของตัวแปรทางภาษาแบบใด
 1. ภาษาถิ่น
 2. วัจนลีลา
 3. ภาษาผสม
 4. ภาษาหลายภาษา
 5. ภาษาเฉพาะวงการ
8. ข้อใดไม่ใช่ตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลงทางภาษา (language change) ในภาษาอังกฤษ
 1. การสูญหายของเสียง /x/
 2. การสูญหายของคำว่า loch
 3. การลดลงของมีวิภัติปัจจัย
 4. การยืมคำภาษาต่างประเทศ
 5. การแผลงความหมายคำ
9. คำว่า dot com, .com, dot.com เป็นคำเกิดใหม่ ที่ได้มาโดยวิธีใด
 1. การสร้างคำใหม่
 2. การรวมคำนาม
 3. การผสมคำนาม
 4. การเพิ่มหน้าที่ของคำศัพท์
 5. การยืมคำภาษาต่างประเทศ
10. ข้อใดต่อไปนี้เป็นข้อประเด็นที่เกี่ยวข้องกับบุคคลสองภาษา
 1. มีความสามารถในการสื่อสารด้วยสองภาษาสลับกันไป
 2. อาจอาศัยอยู่ในสังคมที่ใช้ภาษาสองภาษาหรือไม่ก็ได้
 3. สามารถจะใช้ภาษาหนึ่งได้ดีกว่าอีกภาษาหนึ่งได้
 4. อาจใช้ภาษาคนละภาษาในที่ทำงานและที่บ้าน
 5. จำเป็นต้องอาศัยอยู่ในประเทศหรือสังคมสองภาษา

แนวตอบโมดูลที่ 10

แบบประเมินผลตนเองก่อนเรียน

1. 5	2. 4	3. 1	4. 2	5. 5
6. 2	7. 3	8. 1	9. 5	10. 2

กิจกรรมที่ 1

นักภาษาศาสตร์สังคม (sociolinguists) มีหน้าที่ศึกษาภาษาที่คนในสังคมใช้ในรูปแบบต่างๆ ว่ามีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร และปัจจัยทางสังคมใดก่อให้เกิดภาษาแบบต่างๆ ในสังคม

กิจกรรมที่ 2

1.
 - ชื่อจริง ใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ เช่น การติดต่อกับสถาบันการศึกษา สถานที่ราชการ หน่วยงานต่างๆ
 - ชื่อเล่น ใช้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ เช่น ภายในครอบครัว เครือญาติ เพื่อนฝูง
 - ชื่อเล่นอื่นๆ ที่เรียกโดยเพื่อนหรือคนที่สนิทกันเป็นพิเศษ ใช้เพื่อแสดงความสนิทสนมเป็นพิเศษ
2.
 - นักศึกษาบางคนอาจเรียกบิดา มารดาของตนเองต่อหน้าเมื่ออยู่ในบ้านและเรียกทางโทรศัพท์ (เมื่ออยู่นอกบ้าน) เหมือนกัน นักศึกษาบางคนอาจเรียกต่างกันโดยอาจใช้คำที่สุภาพหรือไพเราะมากกว่าเมื่ออยู่นอกบ้านหรือต่อหน้าผู้อื่น

กิจกรรมที่ 3

1. ภาษาถิ่น (dialect) หรือวิธภาษา (variety)
2. แสลง (slang)
3. ภาษาเฉพาะวงการ (jargon)
4. ทำเนียบภาษา (register)

กิจกรรมที่ 4

ภาษาอังกฤษแบบเก่า	ภาษาอังกฤษปัจจุบัน	ตัวสะกด
ตัวอย่าง [namə]	[nem]	name
1) [talə]	[tel]	tell
2) [rid]	[raid]	ride
3) [wek]	[wik]	week
4) [mon]	[mun]	moon
5) [suθ]	[sauθ]	south

กิจกรรมที่ 5

ข้อดี	ข้อเสีย
<ul style="list-style-type: none"> - เป็นสังคมที่สมาชิกสามารถสื่อสารได้มากกว่าหนึ่งภาษาอย่างคล่องแคล่ว - เป็นสังคมที่เปิดกว้างทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย - เป็นสังคมที่ได้เปรียบในการติดต่อธุรกิจกับคนต่างชาติ 	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นสังคมที่อาจมีความเหลื่อมล้ำทางภาษา ภาษาหนึ่งอาจมีอิทธิพลเหนือภาษาอื่น - เป็นสังคมที่อาจมีความเหลื่อมล้ำทางวัฒนธรรม โดยมีวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลมากกว่าและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลน้อยกว่า - เป็นสังคมที่คนอาจมีทัศนคติเชิงบวกหรือลบต่อภาษาหรือวัฒนธรรมแม่ของตนเอง

แบบประเมินผลตนเองหลังเรียน

1. 1	2. 3	3. 1	4. 3	5. 5
6. 3	7. 5	8. 2	9. 1	10. 5

บรรณานุกรม

- Cummins, J. (1984). *Bilingualism and Special Education*. Clevedon: Multilingual Matters.
- Fox, K. (2004). *Watching the English*. London: Hodder.
- Fromkin, V., Rodman, R. and Hyams, N. (2003). *An Introduction to Language*. (7th edn). Boston, MA: Wadsworth.
- Labov, W. (1972). *Sociolinguistic Patterns*. Philadelphia, PA: University of Pennsylvania Press.
- Lam, A. (2001). Bilingualism. In R. Carter & D. Nunan (Eds.), *The Cambridge Guide to Teaching English to Speakers of Other Languages*. (pp. 93-99). Cambridge: Cambridge University Press.
- McArthur, T. (1996). *The Oxford Companion to the English Language*. Oxford: Oxford University Press.
- Napoli, D. J. (2003). *Language Matters*. Oxford: Oxford University Press.
- Richards, J. C. & Schmidt, R. (2002). *Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics*. (3rd edition). London: Longman.
- Trudgill, P. (1974). *The Social Differentiation of English in Norwich*. Cambridge: Cambridge University Press.

